

ling van het parasymphatische zenuwstelsel, waardoor, zooals andere onderzoekingen hebben geleerd, de vorming van glycoëen in de lever kan worden begunstigd.

RINGER.

Nog eens weer een gewijzigde „constante” van Ambard. —

Over het algemeen heeft men niet veel betrouwbare uitkomsten kunnen bereiken bij toepassing van de werkwijzen en beschouwingen van AMBARD en zijn navolgers (zie hierover bijv. ook het proefschrift van dr. TH. MEUWISSEN, Utrecht, 1924). Maar telkens beproeft men weer eens, wat op deze wijze te bereiken is, en zoo hebben thans A. BERNHARD, H. G. JACOBI en F. J. JENSEN weer een poging gewaagd (*The Journal of Laboratory and Clinical Medicine*, dl. II, 1926, bldz. 854). Zij hebben gelijk, dat men niet volstaan kan, wat het chemisch onderzoek betreft, met dat van de urine alléén, om begrijpelijke redenen. Maar evenmin is onderzoek van het bloed alléén voldoende, want er zijn immers gevallen genoeg bekend, waarbij de gehalten van bloed aan ureum of reststikstof niets abnormaals lieten vermoeden, terwijl toch nierlijden bestond en soms zeer ernstig. Schrijvers hebben nu voor de beoordeeling van de werking der nieren gebruik gemaakt van een in 1924 ontworpen „constante” van STANDER, DUNCAN en MOSES. Deze is zeer een-

voudig en luidt $I = \frac{B \times T.N.}{D}$ waarin I de grootte van den aanwijzer, B het aantal mgr. ureum-stikstof in 100 cm³ bloed, T.N. de hoeveelheid grammen stikstof, in 24 uren in de urine afgescheiden, en D het aantal grammen ureum in die 24 uurs-urine. Voor de bepaling wordt werkelijk gedurende 24 uren de urine verzameld en op het einde daarvan bloed genomen voor onderzoek. Onder normale omstandigheden wordt per 24 uren bijv. 12 tot 18 gr. stikstof afgescheiden, waarvan 80 pCt. in den vorm van ureum, dus 9.6 tot 14.4 gr., en bevat het bloed per 100 cm³ 12 tot 15 mgr. ureum-stikstof. De index beweegt zich dan tusschen 15 en 18. Bij een twaalfstal personen met normale nierwerking werd werkelijk nimmer meer dan 18 gevonden. Natuurlijk behoeft de index bij nierlijden, vooral in niet ernstige gevallen, niet steeds boven 18 te stijgen en bij een volgende 12 personen, met eiwit in de urine en veelal cylinders, was de index toch nog niet boven 18. Maar bij een 38-tal verdere personen werden waarden tusschen 18 en 40 gevonden. In veel gevallen waren in de urine aanwijzingen (eiwit, cylinders) voor nierlijden, maar toch lang niet altijd. Schrijvers meenen evenwel, dat de verhoogde index een beginnend nierlijden aanduidt. Bij een 6-tal lijdens aan zware nieraandoening werden waarden boven 40 gevonden, eens zelfs 202! Natuurlijk kan men met een 60-tal bepalingen over de waarde van dezen index nog lang niet voldoende oordeelen; men kan in elk geval zijn grootte heel gemakkelijk vaststellen en misschien blijkt bij meer ervaring, dat men aan niet te geringe verhoogingen werkelijk waarde kan toekennen.

RINGER.

Een stof in urine met werking op het hart. — Spuit men bij een hond enkele cm³. urine van mensch of hond in een ader, dan verandert meestal de bloeddrukking. J. E. ABELOUS en E. BAR-